

ת"פ 6376/05/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד נאדי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6376-05-18 מדינת ישראל נ' נאדי
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד מוטי ריזמן

המאשימה

נגד

מוחמד נאדי
ע"י עו"ד סנדי ליפשיץ

הנאשם

הכרעת דין

לאחר שבחנתי את הראיות בתיק זה הגעתי למסקנה שאין הן מוכיחות את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר כנדרש במשפט הפלילי, ולכן אני מזכה אותו. נימוקי החלטתי מפורטים להלן.

1. הנאשם מואשם בכך שב-30.12.2016 לפני השעה 00:08 ניפץ שמשות מכונית שחנתה בחניון רידינג בתל אביב וגנב מתוכה שלושה תיקים שאותם הניח ליד פחי אשפה שהיו במרחק של 5 מכוניות חונות.

2. השוטיר אריאל ראובני העיד בבית המשפט כי בעת האירוע ביצעו השוטירים במקום פעילות יזומה לטיפול בבעיית ההתפרצויות. לדבריו, זיהו במקום בחור לבוש בגדים שחורים שרץ מאחורי המכוניות. כשהתקרבו אליו, ראה השוטיר לדבריו שהבחור מתכופף "אולי במקום של פחים" ואחר כך קם וממשיך ללכת (בחקירה הנגדית הבהיר שההתכופפות הייתה לזמן קצר בלבד). השוטירים ניגשו אליו ושאלו אותו למעשיו בחניון והוא אמר שהוא מטייל במקום. בידו של הבחור הייתה פציעה מדממת והוא התנשף ונראה לחוץ. באיזור שבו היה הבחור נמצאו תיקים. מחקירתו הנגדית אפשר להבין כי התיקים נמצאו סמוך למקום שבו ראו את החשוד מתכופף במרחק מסוים מהמקום שבו פגשו אותו. כלשונו של השוטיר ראובני בעדות הראשית: "המשכתי בסריקה באזור שהוא היה. זיהיתי שם תיקים..."^[1]. בסריקה באיזור החניון זיהו השוטירים לדבריו מכונית עם חלון שבור. בעל הרכב הגיע למקום וזיהה את הרכוש כשלו. בחקירה הנגדית אישר השוטיר שלא ראה בידי החשוד תיקים, אך ציין שיתכן שהיו תיקים כאלה, אך הם הוסתרו על ידי המכוניות החונות. השוטיר לא זכר כיצד נראה החלון השבור ואם היו עליו כתמי דם ולשאלת הסניגורית השיב כי לא אסף מהמקום שברי זכוכית. לבקשת הסניגורית איית השוטיר את המילה 'התכופף', אלא שאיית אותה בטעות באות ק', כפי שאייתה באחד ממופעים בדו"ח שכתב המתנדב

יסקולקה אשר תוכנו יובא להלן. לשאלת הסניגורית השיב ראובני כי אינו יודע אם יסקולקה קרא את הדו"ח שלו בטרם כתב את הדו"ח שלו. לשאלת הסניגורית הבהיר השוטר כי ערך על הנאשם חיפוש ראשוני על הגוף כדי לאתר כלי תקיפה.

3. בדו"ח פעולה שכתב (ת/1) תיאר מתנדב המשטרה צחי יסקולקה באופן הבא את ההתרחשות (מועד כתיבת דו"ח הפעולה ומקום חיבורו אינם מצוינים בו):

"בעת פעילות יזומה בחניון הנמל עבדתי יחד עם דניאל גל ואריאל ראובני. סרקנו את חניון רידינג הצפוני ביותר מדרום לצפון בצדו המזרחי של החניון. במהלך הסריקות הבחנו באדם חשוד הלבוש בבגדים כהים. החשוד רץ ממערב למזרח ועצר בפינה המזרחית של החניון מאחורי מספר פחים ירוקים. החשוד התקופף והתחיל בהליכה מהירה לכיוון שלנו. נפגשנו עם החשוד בין השורה של הרכבים השנייה. הזדהנו בפני החשוד כאנשי משטרה. החשוד התנשף והיה לחוץ מאד. ירד לו דם מיד ימין בפרק האגרוף. צימצמתי אלינו את דניאל גל. איתרנו שלושה תיקים מאחורי הפחים היכן שהחשוד התקופף ורכב עם חלון שבור בסמוך למקום..."

4. כשהעיד במשפט לא זכר יסקולקה את נסיבות המקרה, לא זכר אם לבש מדים ולא זכר מתי כתב את דוח הפעולה. העד הכחיש את האפשרות שהעתיק את האמור בדו"ח מתוך הדו"ח שכתב השוטר ראובני.

5. בדו"ח הפעולה של השוטר דניאל גל (ת/2) נכתב כך:

"בעת פעילות יזומה בחניוני נמל ת"א - אזור המוכה בעבירות רכוש, יחד עם אריאל ראובני וצחי יסקולקה, פיצלתי את הכוח וביצענו סריקות בחניון רידינג הצפוני ביותר אשר צמוד לכב"א. אני הלכתי בצדו המערבי של החניון וצחי ואריאל בצדו המערבי [בעדותו במשפט הבהיר כי הכוונה לצד המזרחי]. הלכנו מדרום לצפון, כאשר צחי קרא לי להגיע אליהם. הגעתי והם היו עם חשוד אשר היה נראה לחוץ מאד... נאדי מוחמד... שאלתי את נאדי כיצד הגיע לכאן. נאדי השיב שבא באוטובוס אך לא זוכר באיזה קו. לדבריו היה במקום עם בחורה ואז גירש אותה. עמדנו איתו בפינה הצפונית מזרחית של החניון, בסמוך - מאחורי פח האשפה שבפינת החניון היו 3 תיקים... במרחק 5 רכבים מהפח אותר רכב... עם חלון הנהג מנופץ ומלא רסיסי זכוכית על הרצפה ועל מושב הנהג... איתרתי [את בעל הרכב] והוא הגיע לרכבו... זיהה את שלושת התיקים שליד הפח כשלו ומסר שהיו במושב האחורי של רכבו..."

6. בעדותו במשפט מסר גל כי אינו זוכר את המקרה. לשאלת הסניגורית השיב שהוא איש סיור ולא חוקר מז"פ ולא שמע על כך שמקובל לקחת שבוי זכוכית מזירת התפרצות לרכב לבדיקת מז"פ. העד העריך שלבש מדים בשעת האירוע ולכן לא היה צריך להזהות כשוטר.

7. השוטר שלומי סלומון העיד כי "קיבל" את הנאשם במשמרת הבוקר וערך עליו חיפוש. בכיס של מעילו של הנאשם מצא שברי פלאג שידוע לו שהם כלי פריצה. לדבריו, הנאשם אמר שמדובר בשברי שיניים שלו, אך בפה שלו לא ראה כל שיניים שבורות. את שברי הפלאג הראה למפקדו ויחדיו הגיעו למסקנה שהם משמשים ככלי פריצה.
8. השוטר רפאל אלון שנתן חוות דעת שלפיה שברי פלאג הם כלי פריצה (ת/12, ת/13) הסביר כי תדר החומר שממנו עשויים שברי הפלאג מאפשר לנפץ לרסיסים (בשקט) זגוגית של חלון מכונית אם משליכים שבר כזה על החלון.
9. באמצעות השוטר גילי מדמון הוגשו התמונות (ת/11) שלדבריה צילמה בשעת החקירה ובהן נראים שני חתכים קטנים בגב כף היד של הנאשם ליד פרקי החיבור של האצבעות.
10. ממזכר ת/5 עולה כי לא נמצאו ברכב הפרוץ שממנו נגנבו התיקים סימנים שהצדיקו בדיקת DNA ולא נמצאו בו טביעות אצבע.
11. מעדותו של בעל הרכב שנפרץ שהוגשה בהסכמה (ת/6), עולה כי הגיע לחניון רידינג בערב הרלבנטי בסביבות השעה 20:30 והשאיר את רכבו סגור ונעול בשורת המכוניות הקיצונית בחניון. עוד עלה מעדותו כי בתיקים שנגנבו מהאוטו לא היו חפצי ערך כלשהם. מעדותו עלה גם שהשוטרים לא לבשו מדים. העד ציין גם שלא נכנס לבדוק בתוך הרכב, וזאת כדי לאפשר חיפוש אחר טביעות אצבעות של הפורץ.
12. מן הנאשם נגבו שתי עדויות בחקירת המשטרה. הראשונה בשעה 02:05 והשנייה בשעה 07:18 (ת/7 ו-ת/8 בהתאמה). בעדויותיו אלה הכחיש הנאשם את החשד נגדו ובצד זאת אמר מספר פעמים שהוא שומר על זכות השתיקה. כמו כן סיפר הנאשם בחקירה שהגיע לנמל באוטובוס שאת מספרו אינו יודע לטיול עם חברתו (שיודעת את מספרו של קו האוטובוס), אך סירב למסור את פרטיה. לדבריו, החברה הלכה לביתה לפני שפגש בשוטרים. הוא עצמו היה לדבריו בדרכו לתחנת האוטובוס כדי לנסוע הביתה ועצר בצד כדי להטיל את מימיו והשוטרים קראו לו לבוא אליהם והוא בא. את החתכים בידי הסביר הנאשם כתוצאה של התייבשות העור כשהוא רוכב על אופניים בלי כפפות. לטענתו, החתכים נגרמו מספר ימים קודם לכן. הנאשם טען שחלקי הפלאג שלפי טענת השוטרים נמצאו במעילו לא היו שם ("הלבישו לי אותם").
13. בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם והכחיש את הנטען נגדו וחזר על גרסתו מחקירת המשטרה. הנאשם סירב גם בבית המשפט למסור את שמה של החברה שלטענתו בילה איתה בנמל. בתחילה אמר שלאחר שנפרדו הלכה החברה לעבודתה, אך לאחר שהוסבה תשומת לבו לשעה שבה התרחש האירוע, אמר שאינו בטוח בכך. הנאשם סיפר שערכו עליו מספר חיפושין ורק לאחר החיפוש בבוקר טענו כי מצאו

במעילו את שברי הפלאג. הנאשם עמד על טענתו כי שברי הפלאג לא היו בבגדיו, וטען שאם אמר לשוטר שאלו שברי שיניו הוא התבדח איתו כי כך נראו החפצים שהראה לו. הנאשם הכחיש שידיו דיממו בעת שפגשו אותו השוטרים או שהיה לחוץ בעת שפגש אותם. הנאשם טען כי השוטרים לא לבשו מדים בשעת האירוע ולכן אין לקשור את תנועותיו לכך שהבחין בהם. הנאשם גם הכחיש שרץ לכיוון השוטרים. הנאשם הדגיש שלנוכח הזמן הרב שחלף מאז האירוע ועד העדות בבית המשפט נשכחו ממנו פרטי האירוע.

הכרעה

14. בהיעדר ראיה ישירה הקושרת את הנאשם להתפרצות למכונית שממנה נגנבו התיקים, נשאלת השאלה אם יש בראיות הנסיבתיות בתיק זה די כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

15. ההלכה בעניין הרשעה על בסיסן של ראיות נסיבתיות סוכמה על ידי השופט סלים ג'ובראן בע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל** (2016) באופן הבא:

"לצורך הרשעה, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה ממכלול הראיות הנסיבתיות. זאת, לאחר שבית המשפט בחן את מכלול הראיות ואת הסבריו של הנאשם וגרסתו העובדתית החלופית באספקלריה של ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים. ככל שקיימת גרסה עובדתית חלופית, המועלית על ידי הנאשם או המתגלה מהעובדות אשר הוכחו בפני בית המשפט, ממנה עולה מסקנה אפשרית אחרת מלבד המסקנה המרשיעה, יהיה די בכך לשם זיכוי מהאשמה המיוחסת לו. עם זאת, אין די בכך שתתקיים מסקנה חלופית דחוקה, תיאורטית או מופרכת, היכולה לעלות מחומר הראיות, כדי להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם - אלא נדרשת מסקנה חלופית סבירה שיש לה אחיזה בחומר הראיות ...

בשיטת משפטנו, הדרך המקובלת ליישום העקרונות המתוארים לעיל בעת בחינתם של תיקים פליימיים המבוססים על ראיות נסיבתיות בלבד היא באמצעות "המבחן התלת-שלבי" ... בשלב הראשון של המבחן נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי... בשלב השני נבחנת המסקנת הראייתית כולה, כדי לקבוע האם היא מובילה למסקנה לכאורית לפיה הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו, בהסתמך על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת מהן כשלעצמה אינה מספיקה לצורך הפללה, אולם משקלן המצטבר בהשתלבותן יחדיו הוא משקל ראייתי מפליל... לבסוף, בשלב השלישי נבחנים הסברים חלופיים למערכת הראיות הנסיבתית, אשר עשויים לשלול את המסקנה המפלילה שקמה בשלב השני של הבחינה. על פי רוב, בית המשפט יבחן בשלב זה את התזה המפלילה של התביעה אל מול גרסתו העובדתית החלופית של הנאשם - ויקבע האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל את גרסתו והסבריו של הנאשם, או שיש בהם להקים ספק סביר באשמתו... עם זאת, בית המשפט אינו מוגבל לבחינת גרסתו של הנאשם בלבד, אלא עליו להעלות בעצמו הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל מזכה, אפילו אם הם אינם מתיישבים עם טענות ההגנה... כמצוין לעיל, על ההסבר החלופי - בין אם הוצע על ידי הנאשם ובין אם הועלה ביוזמת בית

המשפט - להיות מתקבל על הדעת ומבוסס במידה כלשהי על המסכת הראייתית הקיימת, ואין די בהסבר מאולץ, תיאורטי או כזה שאינו מתיישב עם השכל הישר וניסיון החיים... ככל שלא קיים הסבר חלופי המתקבל על הדעת, והמסקנה המפלילה נותרת בגדר המסקנה ההגיונית היחידה, ניתן להרשיע את הנאשם בהסתמך על הראיות הנסיבתיות".

16. באופן כללי אני מוצא כל אחת מן הראיות שהציגה התביעה ותוארו לעיל כראיה מהימנה. אינני סבור כי השוטרים ביקשו לטפול עלילה על הנאשם. עם זאת, העובדה שיסקולקה וגל לא זכרו את האירוע בעת שהעידו בבית המשפט ולא ניתן היה לברר איתם פרטים מדויקים מחייבת להתייחס בזהירות לפרטים מסוימים הנכללים בדוחות שחיברו, ולייחס להם משקל מופחת. על אף הכחשתו, הופעתה של המילה התכופה בשגיאת כתיב זהה לזו של השוטר ראובני באחד ממופעי בלבד בדוח הפעולה של יסקולקה מעלה את החשש שעליו הצביעה הסניגורית שהדוח נכתב לאחר שעין בדוח של ראובני (שהרי כטענת הסניגורית העובדה שבאחד ממופעי נכתבה ללא שגיאה זו מלמדת כי העד יודע לאייתה נכון). עובדה זו בצד העובדה שבדוח לא מצוין מתי והיכן נכתב, פוגעים במשקלו. אני דוחה את טענת ההגנה ששברי הפלאג נשתלו במעילו של הנאשם. מדובר בחפצים קטנים מאד שבהחלט יתכן שלא נמצאו בחיפוש שנערך בשטח ואף בחיפוש קודם שנערך בתחנת המשטרה או שנמצאו ולא ייחסו להם חשיבות מחוסר ידיעה אודות השימוש שניתן לעשות בהם. גם אם לא נרשמו באופן מסודר, הרי שהשוטר שמצא אותם ציין שמדובר בחלקי פלאג, זיהוי שלא מצריך מומחיות רבה. אשר לשימוש האפשרי בהם לפריצת מכוניות, מקובלת עלי חוות דעתו של איש המז"פ שהעיד בפניי בעניין זה.

17. אין ספק שהנסיבות שהציגה התביעה בתיק זה מטילות חשד כבד על הנאשם. הנאשם הסתובב בשעת לילה בחניון, נמצא בסביבת תיקים שנגנבו מרכב שנפרץ בניפוץ זוגית החלון לא רחוק מאד ממקום עומדו, ידו הייתה פצועה ובכיסו נמצאו מאוחר יותר חלקי פלאג שיכולים לשמש לשבירת זוגית חלון מכונית. הסבריו של הנאשם להימצאותו התמימה במקום לאחר טיול עם חברתו לא נתמכו בעדות החברה ואפילו לא במסירת שמה. הסבריו של הנאשם לפציעה בידו אף הם אינם משכנעים בלשון המעטה. את טענתו כי שברי הפלאג שנמצאו אצלו שתלה המשטרה אני דוחה כטענה חסרת ביסוס.

18. על אף האמור לעיל, וגם אם הימצאותו של הנאשם בחניון לא הייתה תמימה, אינני מוצא כי ראיות התביעה מוכיחות ברמה שמעבר לספק סביר כי הנאשם פרץ למכונית שממנה נגנבו התיקים. חשבות במיוחד לענייננו נסיבות מעוררות ספק אלה -

א. המכונית שנפרצה חנתה מספר שעות במקום שבו נמצאה פרוצה ואין כל ראייה כי נפרצה בסמוך לשעה שבה נמצא במקום הנאשם. יצוין בהקשר זה שהשוטרים לא שמעו רעש של נפילת זכוכיות על הארץ, שהיה אמור להישמע בשעת הפריצה.

ב. השוטרים מתארים את הנאשם כמי שרץ בחניון בטרם נעמד והתכופף בקצה החניון (באיזור שבו נמצאו התיקים), אך השוטרים אינם טוענים שהנאשם רץ למקום מכיוון המכונית הפרוצה, ולכן יש להניח לטובתו שלא מכיוון זה רץ, שאם לא כן, היו מצינים זאת. כלומר, יש להניח לטובת הנאשם שהשוטרים לא ראו אותו ליד המכונית הפרוצה - להיפך, הם ראו אותו רץ מכיוון אחר.

ג. איש מהשוטרים לא ראה את הנאשם נושא את אחד התיקים או אף נוגע באחד התיקים.

ד. השוטר ראובני, שהוא היחיד שזכר את האירוע בבית המשפט, העיד שהוא שאיתר את התיקים "באזור" שבו היה הנאשם. הדוח של יסקולקה נוסח בלשון רבים ("איתרנו") ומכך יש להסיק שמי שאיתר את התיקים הוא ראובני ולא יסקולקה (וראו גם הערתי לעיל על שגיאת הכתיב בדוח של יסקולקה וההערות הנוספות לעניין משקלו של הדוח). כלומר, יש להעדיף את תיאורו של ראובני. מכאן שלא ניתן לקבוע שהנאשם עמד ממש ליד התיקים, אלא רק באותו איזור שבו נמצאו.

ה. על אף העובדה שלדברי השוטרים הנאשם דימם מידו בעת שפגשו אותו, לא נמצאו כתמי דם במכונית הפרוצה או על התיקים. בהקשר זה יש לציין ששברי הזכוכיות שהיו על הארץ כלל לא נאספו על ידי המשטרה (לעניין השלכת מחדל חקירתי על העמידה בנטל ההוכחה ראו ע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** (2006)). יש לציין גם שלא הובאה כל חוות דעת לעניין אופן גרימת החתכים הקטנים ביד.

ו. על אף העובדה שהנאשם לא לבש כפפות, לא נמצאו טביעות אצבע שלו במכונית.

19. קיימת כמובן אפשרות ממשית שהנאשם פרץ למכונית הרלבנטית וגנב ממנה את התיקים. עם זאת, בהיעדר מסגרת זמן מצומצמת שבה ידוע שבוצעה ההתפרצות, קיימת גם אפשרות שאדם אחר התפרץ לרכב בשעה מוקדמת יותר, גנב ממנו את התיקים והשאירם במקום שבו נמצאו. בהתחשב בכך שבתיקים לא נמצא כל דבר ערך, יתכן שאותו אדם אחר שפרץ למכונית וגנב ממנה את התיקים, נטש אותם מאחורי הפחים לאחר שגילה שאין בהם תועלת. יתכן גם שאותו אדם אחר השאירם שם בעת שהיה עסוק בעניינים אחרים. יתכן אף שאותו אדם אחר הבחין בשוטרים מרחוק והסתלק מן המקום. בהקשר זה יש לזכור כי פעולת השוטרים במקום נעשתה לנוכח ריבוי מקרים של התפרצויות למכוניות במקום.

20. כידוע, הכלל הוא כי אף שקרי נאשם מוכחים יכולים רק לחזק את הראיות שהביאה התביעה, אך לא להחליף ראיות החסרות במארג הראייתי שהציגה - בבחינת לחזק את היש, אך לא להחליף את האין (ראו למשל: ע"פ 426/67 **יוסף בארי נ' מדינת ישראל** (1968)). בהקשר המיוחד של ראיות נסיבתיות יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 543/79 **אבישי נגר נ' מדינת ישראל** (1980) -

"העובדה שהסניגוריה לא הביאה ראיות מצדה, או שאלו שהביאה לא היו מהימנות בעיני בית המשפט, לא יהיה בה כשלעצמה כדי למלא את החסר בראיותיה הנסיבתיות של הקטגוריה... עם זאת יכול כמובן שייוצרו נסיבות בהן יהיה בכזבים המוכחים של הנאשם, שהועלו תוך מהלך הפעולות עליהן נסב המשפט, כדי להצטרף לראיות האחרות ולהימנות על הראיות הנסיבתיות ולהגביר משקלן (למשל, אם ניתן ללמוד מהן על ניסיון לטשטוש עקבות... לא מן המותר לחזור ולהדגיש, כי ראיות בדבר כזבים, כביכול, צריכות להיבחן בזהירות מיוחדת: יכול והנאשם יעלה טענה כוזבת לאו דווקא בשל כך, שהוא שביצע את העבירה המיוחסת לו, אלא בשל טעמים אחרים, יהיו אלה טעמים הכרוכים בביצועה של עבירה אחרת או טעמים אישיים, אשר אינה דבקה בהם תווית עבריינית. על-כן מן הנכון, שבית המשפט יחזור וישקול בזהירות, לאור מכלול הנתונים והטענות שבפניו, שמא השקר, אף כי הוא גלוי, נובע מעילה, שאין זיקה בינה לבין האשמה המסוימת בה דן בית המשפט".

(וראו גם: ע"פ 426/67 בכר נ' מדינת ישראל

21. גרסת הנאשם בעניין הטיול עם חברתו שאת שמה לא מסר לטענתו מטעמים אישיים, לא הופרכה אך אינה נתמכת בראיה כלשהי והימצאות שברי פלאג בכיסו מלמדת לכאורה על עיסוקו בפריצות - אולי אף באותו ערב. ואולם אין בכך כדי להוכיח כי פרץ למכונית הספציפית וגנב ממנה את התיקים. לעומת זאת, יש בעיסוק הלכאורי הפסול של הנאשם כדי להסביר את תשובותיו המתחמקות בחקירה ובבית המשפט ואת טענתו כי שברי הפלאג נשתלו בבגדיו. כך או כך אני סבור שגרסתו המתחמקת והמפוקפקת של הנאשם אינה מפצה על החסר הראייתי שבראיות התביעה שעליו הצבעתי לעיל.

22. השורה התחתונה היא שנותר ספק סביר באשמת הנאשם ולכן אני מזכה אותו מהמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 30 באפריל 2019, במעמד הצדדים.

[1] שורה אחרונה בעמ' 8 לפרוטוקול - שורה ראשונה בעמ' 9.